

CHRISTIAN JACQ

'Jacq bewijst wederom zijn talent.'
– *Indépendant*

Het duel der magiërs

XANDER

AVONTUUR

1

Vlak voor de dageraad werd de Oude Man wakker met een gruwelijk slecht humeur. Slecht geslapen, pijnlijke gewrichten en het voorgevoel van een rottag. Er hing iets rampzaligs in de lucht.

In de tempel van de Leeuwingodin heerste echter volmaakte rust, ook al bruiste de welvarende stad Memphis, de Waag van de Beide Landen, van de verontrustende geruchten. Ramses de Grote was immers ziek, en de veiligheid van de bevolking werd toch door terroristen bedreigd?

De Oude Man ging zijn ezel Noordenwind voeren en las bezorgdheid in diens wijze ogen. Het was een verontrustende blik die de Oude Man probeerde te negeren, want het dier vergiste zich nooit. Daarna ging hij verse melk en warm brood naar Sekhet brengen, die zo dadelijk de kliniek zou openen voor haar eerste patiënt.

Hier in de tempel werd ze bewaakt door haar hond Geb en beschermd tegen haar vader Kekou, die al eens tevergeefs

huurmoordenaars op haar af had gestuurd en niet zou aarzen om zijn eigen dochter te doden. Ze wist te veel en weigerde samen te spannen met die monsterlijke dignitaris, die alle autoriteiten om zijn vinger wist te winden.

De Oude Man keek goed om zich heen, maar zag niets ongewoons. Langzaam ontwaakte het domein van de Leeuwigin. Na hun ontbijt zouden de bewoonsters zich aan hun rituele bezigheden wijden, terwijl de versterkte beveiliging buiten de poort het uitwonende personeel controleerde. Zo te zien was er geen reden tot ongerustheid.

Toen de Oude Man de deur van de kliniek open zag staan, verstarde hij.

Dat was wél ongewoon... en meteen vreesde hij het ergste. Misschien had er iemand ingebroken om Sekhet te overmeesteren en te doden! Met zijn hart in zijn keel rende hij naar de plaats van het drama.

Maar daar sprong een zwarte hond naar buiten, die zijn grote voorpoten op de schouders van de Oude Man plaatste.

‘Ach, Gebbetje! Alles goed?’

De bruine ogen van de hond straalden van intelligentie en oprechte blijdschap, en met een lik van zijn zachte, roze, natte tong over de wangen van de Oude Man bewees hij zijn grote levenslust. Gerustgesteld door het gedrag van de uitstekende waakhond haalde de Oude Man wat koekjes uit zijn zak, die het dier gulzig opschrokte. Omdat hij rond de middag eten kreeg, had zijn meesteres dergelijke zoete zonden ’s ochtends verboden.

‘Geen woord hierover,’ beval de Oude Man, ‘denk erom, dit blijft tussen ons!’

Toen de koekjes eenmaal verorberd waren, gingen ze samen naar binnen, waar Sekhet haar drankjes en pillen bereidde.

Hemel, wat was ze mooi! Elegant en verfijnd, van haar ge-
laatstrekken tot in haar kleinste gebaar, met haar betoveren-
de groene ogen, parelmoeren huid en weelderige kastanje-
bruine lokken.

‘Al aan het werk?’ vroeg de Oude Man verbaasd.

‘We hebben een drukke dag voor de boeg. En ik kon toch
niet slapen.’

Haar stem klonk melodieus als altijd, maar de Oude Man
bespeurde een vreemde ondertoon.

‘Zorgen?’

‘Integendeel, wat ik al vermoedde wordt bewaarheid: Setne
leeft, hij is onderweg! Ik weet het heel zeker.’

De liefde, ach, de liefde, dacht de Oude Man, die de prins
had zien verdrinken nadat hij door inmiddels gearresteerde
en veroordeelde misdadigers in de Nijl was gegooid. Toch
bracht de overtuiging van de jonge vrouw hem van zijn stuk.
Stel nou eens dat... Maar nee, Setne mocht dan een groot ma-
giër en ritualist zijn, niemand ontsnapte aan het woedende
kolken van de rivier.

‘Het wordt een zware ochtend,’ verzuchtte de Oude Man,
‘ik moet schone was en geurwater naar de bewoonsters bren-
gen. Als er maar niets breekt... En dan ga ik ons middagmaal
bereiden.’

De hond kwispelde enthousiast.

‘Ja ja, het is tijd voor de wandeling. Kom maar mee naar de
tuin.’

Samen met Geb vertrok de Oude Man en Sekhet ging weer
aan het werk. Hoe moest ze anders de gedachte verjagen aan
haar dierbare vader, die een zwarte magiër was geworden?
Een vreemde, die met zijn angstaanjagende krachten de verze-
gelde vaas van Osiris wilde stelen om er een bron van dood en

verderf van te maken, en het Kwaad aan de macht te brengen.

Zodra Setne haar weer in zijn armen sloot, zou hun liefde hun de kracht geven om de strijd aan te gaan en die duivel te vernietigen.

Op het moment dat ze de kurk op een drankje tegen hartrit-mestoornissen voor de hogepriesteres van de tempel draaide, werd er op de deur van de kliniek geklopt. Sekhet deed open.

Het was een van de bewakers die generaal Ramesses had aangesteld om haar te beveiligen.

‘Er is een koerier die u dringend wil spreken, een staflid van de generaal. Hij draagt zijn zegel, en hij wil alleen met u praten.’

Alweer die generaal Ramesses, zoon van Ramses de Grote, broer van Setne, die zich inbeelde dat hij Sekhet kon overhalen om met hem te trouwen! Wanneer zou die koppige, oppervlakkige dwingeland haar eindelijk eens met rust laten?

‘Ik heb het erg druk. Kan hij straks niet terugkomen?’

‘Volgens hem is zijn opdracht van kapitaal belang, hij verlangt onmiddellijk antwoord.’

Een beetje nieuwsgierig vergezelde Sekhet de soldaat naar een van de poorten van de zwaarbewaakte tempel.

2

Daar stonden twee andere soldaten aan weerszijden van een lange, slecht geschoren gestalte met verward haar, gekleed in een wijde tuniek, die met zijn handen gevouwen voor zijn borst een diepe buiging maakte voor Sekhet.

‘Ik heb een officieel bericht dat alleen voor uw oren bestemd is.’

Zijn toon was zalvend, zijn houding beheerst.

Onder de oplettende blik van de bewakers liet de jonge vrouw haar gast binnen. Net als alle bezoekers was de man al gefouilleerd en ongewapend gebleken. Sinds de mislukte moordaanslag op Sekhet had generaal Ramesses strenge maatregelen genomen.

‘Ik breng goed en slecht nieuws,’ verklaarde de lange man met gedempte stem. ‘Het goede nieuws is dat prins Setne leeft en zich in Memphis bevindt, hier vlakbij.’

‘Waarom komt hij dan zelf niet?’ vroeg de priesteres verbaasd.

‘Vanwege het slechte nieuws...’

‘Leg uit!’

‘De prins kan zich niet verplaatsen.’

‘Is hij soms ernstig gewond?’

‘Inderdaad, zijn leven is in gevaar en hij heeft uw zorg nodig. Gelukkig is hij veilig en heeft hij niets te vrezen van het Syrische netwerk, dat ik op bevel van generaal Ramesses gefiltreerd heb om de aanvoerders te identificeren.’

‘Vertel me de waarheid: is Setne stervende?’

‘We moeten snel zijn.’

‘Ik haal mijn koffer en kom meteen mee.’

Sekhet rende naar de kliniek, waar haar dagelijkse hypochonder al zat te wachten. Ze vroeg haar om wat later terug te komen, greep een leren koffertje met geneesmiddelen en holde terug naar de ingang van de tempel.

‘Laten we opschieten,’ beval ze de koerier.

Een bewaker kwam tussenbeide: ‘Ik mag u niet naar buiten laten, ik...’

‘Kom dan ook maar mee!’

De koerier en Sekhet verwijderden zich met gezwinde spoed; één soldaat bleef op zijn post, twee anderen volgden de genezeres.

*

De Oude Man leverde net zijn eerste fles geurwater af bij een norske priesteres toen Geb ineens op zijn achterwerk ging zitten, luid jankte en naar een van de tempelpoorten holde.

‘Allemachtig, allemachtig, de kleine meid is in gevaar!’

De ezel stak zijn rechteroor omhoog en bevestigde daarmee de vrees van de Oude Man, die hem meteen zijn draagzakken afnam.

‘We moeten ons haasten, Noordenwind, volgens mij is het dringend!’

Voor de poort waar zijn bazin door was verdwenen, stond Geb onophoudelijk te blaffen. De Oude Man duwde de poort al open en de wachter zwaaide dreigend met zijn lans.

‘Heb jij vrouwe Sekhet gezien?’

‘Ze is zojuist de tempel uit gelopen, samen met een koerier en twee soldaten.’

‘Welke kant is ze op gegaan?’

‘Die kant!’

Geb was al onderweg, Noordenwind galoppeerde achter hem aan, en de Oude Man gebruikte zijn plotseling weer jonge benen.

*

De koerier liep een steegje in tussen een rij lage, witte huisjes. Er heerste een ongewone stilte. Geen kwebbelende vrouwen, geen kinderen in zicht.

Plotseling klonk een kreet van pijn.

Verstijfd van angst keek Sekhet naar het afschuwelijke tafereel: de soldaten die de jonge vrouw moesten beschermen werden overmeesterd door met dolken bewapende Syrische havenarbeiders.

‘Missie volbracht,’ mompelde de koerier. ‘Nu maak ik plaats voor mijn meester...’

En daar verhief zich een plechtige, zware stem: ‘Eindelijk ben je gered, lieve dochter.’

Sekhets bloed stelde in haar aderen en ze dreigde te bezwijken. Ze wist zich echter snel te vermannen en vond de moed om haar vader in de ogen te kijken. Kekou was een lange,

forse man met een vierkant, grijzend hoofd, en diepliggende, onderzoekende ogen: een man die gewend was gehoorzaamd te worden.

Met hartelijk gespreide armen riep hij: 'Je hebt niets te vrezen, Sekhet, ik ben ervan overtuigd dat je je inmiddels bedacht hebt! Je weet hoe kostbaar jouw hulp is voor het slagen van onze gemeenschappelijke onderneming.'

'Nooit zal ik je helpen! Geef je plannen op, neem afstand van het Kwaad dat je zo lijkt te boeien, en keer terug op de goede weg! Dan pas zal ik weer je dochter zijn.'

Met een glimlach antwoordde Kekou: 'Het Kwaad is heel boeiend, dat klopt, want het woont in de harten van mensen en regeert de wereld. Het staat aan de bron van de schepping en geeft de ware macht. Als wij Ramses eenmaal hebben vernietigd, die afgezant van Maät, de rechtschapenheid, die zogenaamde waarheid, gegrond op het ware en het goede, vestigen we de heerschappij van de duisternis, waarvan jij de koningin zult zijn!'

'Ik zal me uit alle macht tegen je blijven verzetten!'

Onverhoeds rukte Kekou het rode lint los dat de hals van zijn dochter sierde.

'Zo, nu beschermt de godin Sekhmet je niet langer! Nu ben je aan mijn genade overgeleverd. Buig voor mijn wil en ik bied je een stralende toekomst.'

'Nooit!'

'Je laat me geen keus: dan moet ik je ziel en je krachten stelen, en daarbij zul jij het leven laten.'

Het onderhoud werd plotseling onderbroken door een schreeuw: Geb zette zijn tanden in de kuit van een van Kekous Syrische acolieten.